

JOSEP MARIA SUBIRACHS

Escultor, dibuixant i gravador, Josep Maria Subirachs neix a Barcelona el 1927. Deixeble d'Enric Casanovas (1882-1948), de qui hereta el seu estil mediterrani, exposa per primera vegada de forma individual als vint-i-un anys a La Casa del Llibre de Barcelona. La seva estada a París i la posterior residència a Bèlgica van contribuir a la seva formació professional i al coneixement plural de les arts plàstiques. Els seus primers treballs són deutors d'aquesta formació noucentista, encara que ràpidament la seva obra s'endinsa en un procés d'esquematzació i deformació que el conduirà fins a l'abstracció. Destaca el seu peculiar tractament de les textures, un del seus recursos preferits per crear contrastos i expressivitat. El 1959 rep l'encàrrec d'esculpir la façana i les portes del Santuario de la Virgen del Camino, a Lleó, obra en la qual introduirà un parèntesi figuratiu en la seva línia creativa. Les escultures del santuari anuncien l'evolució fins un neofigurativisme en què barreja figura i abstracció. A partir dels anys 50 les seves creacions van obtenir un considerable reconeixement públic, la qual cosa va contribuir a rebre importants encàrrecs, com la façana de l'Ajuntament de Barcelona (1969), el recobriments escultòric de la façana de la Passió del temple de la Sagrada Família (1986) o el monument a Francesc Macià a la plaça de Catalunya de Barcelona. A Vilanova construeix el primer monument que se erigeix a Catalunya al primer President de l'autonomia –Francesc Macià, fill de Vilanova-, inaugurat en 1983. Ha fet servir total classe de materials: fusta, bronze, terracota, ferro, pedra, etc., especialment en la seva darrera època, combinant pintura i escultura. La seva última obra, madura, sobria i conceptualista, s'ha inclinat per la ironia i la paradoxa visual, l'erotisme i els contrastes creant un llenguatge propi que reivindica elements de la mitologia clàssica en el context d'una oferta de futur.

JOSEP MARIA SUBIRACHS

Escultor, dibuixant i grabador, Josep Maria Subirachs nace en Barcelona en 1927. Discípulo de Enric Casanovas (1882 – 1948), de quien hereda su estilo de carácter mediterráneo, expone por primera vez de forma individual a los veintún años en La Casa del Llibre de Barcelona. Su estancia en París y su posterior residencia en Bélgica contribuyen a su formación profesional y al conocimiento plural de las artes plásticas. Sus primeros trabajos son deudores de esa primera formación noucentista, aunque rápidamente su obra entra en un proceso de esquematización y deformación que desembocará en la abstracción. Destaca su peculiar tratamiento de las texturas, uno de sus recursos preferidos para crear contrastes y expresividad.

En 1959 recibe el encargo de esculpir la fachada y puertas del Santuario de la Virgen del Camino en León, obra en la que introducirá un paréntesis figurativo en su línea creativa. Las esculturas del santuario anuncian su evolución hacia un neofigurativismo en el que mezclará figura y abstracción. A partir de los años 50 sus creaciones obtuvieron un considerable reconocimiento público, por lo que recibió importantes encargos, como la fachada del ayuntamiento de Barcelona (1969), el recubrimiento escultórico de la fachada de la Pasión del templo de la Sagrada Familia (1986) o el monumento a Francesc Macià en la plaza de Catalunya de Barcelona (1991). En Vilanova construye el primer monumento que se erige en Cataluña al primer Presidente de la autonomía –Francesc Macià, hijo de Vilanova-, inaugurado en 1983.

Ha utilizado toda clase de materiales: madera, bronce, terracota, hierro, piedra, etc., especialmente en su última etapa, combinando fragmentos pictóricos con la escultura. Su obra madura, sobria y conceptualista, se ha inclinado por la ironía y la paradoja visual, el erotismo y los contrastes, creando un lenguaje propio que reivindica elementos de la mitología clásica en el contexto de una oferta de futuro.

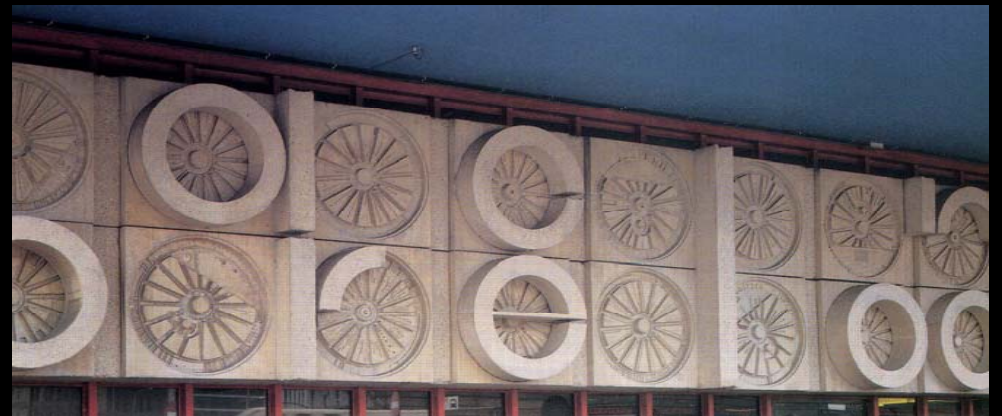
FRIS DE L'ESTACIÓ DE BARCELONA SANTS *Sense títol* (1979)

Aquest fris pertany al període, que comença el 1965, que l'autor ha denominat com a "nova figuració", on l'escultor, després d'un temps d'adscripció a l'abstracció, es va retrobar amb el llenguatge formal del classicisme interpretat en clau contemporània.

El relleu està compost de divuit blocs d'aproximadament dues tones de pes cada un, on assistim a una variació sobre el motiu de la roda, decisiva per a les comunicacions, que té molt de mostrar conceptual sobre la seva possible concreció.

Tres elements molt significatius del seu imaginari més pròxim estan presents: la multiplicitat de les formes, l'oposició ple-buit i l'apel·lació, de reminiscències barroques, a la corba i la contracorba, a la qual cosa fa servir en aquesta ocasió formes circulars en alt relleu, unes de tancades i altres de partides, que recorden alguns detalls del *monument a les Olimpíades* que va aixecar a Mèxic DF el 1968.

L'obra fou encarregada el 1979 per decorar la façana de la *plaça dels Països Catalans* de la remodelada estació de Barcelona-Sants. Ha romàs en aquest emplaçament fins a l'any 2006, quan per culpa de les obres amb motiu de l'arribada del tren d'alta velocitat s'ha hagut de traslladar provisionalment al Museu.

FRISO DE LA ESTACIÓN DE BARCELONA SANTS *Sin título* (1979)

Pertenece este friso al período, que comienza en 1965, de lo que el autor ha denominado como "nueva figuración", en la que después de un tiempo de adscripción a la abstracción, el escultor se reencontró con el lenguaje formal del clasicismo para hacer de él una lectura contemporánea.

El relieve se compone de dieciocho bloques de aproximadamente dos toneladas de peso cada uno, en los que asistimos a una variación sobre el motivo de la rueda, decisiva para las comunicaciones, que tiene mucho de muestrario conceptual acerca de su posible concreción.

Tres elementos muy significativos de su imaginario más próximo están presentes en la obra: la multiplicidad de formas, la oposición lleno-vacío y la apelación, de reminiscencias barrocas, a la curva y la contracurva, para la que se vale en esta ocasión de un juego de formas circulares en altorrelieve, unas cerradas y otras partidas, que recuerdan algunos detalles del *Monumento a las Olimpíadas* que levantó en Méjico DF en 1968.

La obra fue encargada en 1979 para decorar la fachada de la *Plaça dels Països Catalans* de la recién modelada Estación de Barcelona-Sants. Ha permanecido en dicho emplazamiento hasta el año 2006, cuando por necesidades de ampliación vinculadas a la llegada del tren de alta velocidad, ha sido necesario su traslado provisional al Museo.